

ВСТУП

Запропоновано методики оцінки розвитку університетської освіти та етапи експериментальної роботи, що ґрунтуються на методології оцінки якості освіти, корпоративної культури та виміру індексу людського розвитку Програми розвитку Організації Об'єднаних Націй; оцінки управління університетською освітою та **результатів експерименту**. В цілому висвітлюються методи експериментальної роботи та аналіз результатів формуючого експерименту з визначення умов для інноваційного, сталого розвитку університетської системи освіти у Причорноморському регіоні.

Експериментальна робота з підтвердження гіпотези наукового дослідження проводиться поетапно. На першому етапі використовується методика оцінки розвитку університетської системи освіти (п. 2), що ґрунтується на методології виміру індексу людського розвитку [61].

На другому етапі використовується методика оцінки раціональності власних зусиль університету у балансі із державним забезпеченням організації навчально-виховного процесу (п. 3). При цьому ефективність розуміємо саме як раціональність у виборі між двома альтернативами, якій віддається перевага, і у виборі, який академічна спільнота здатна зробити для досягнення бажаного результату, сталого розвитку університетської системи освіти.

На третьому етапі використовується методика оцінки якості університетської системи освіти (п. 4), що ґрунтується на моделі самооцінки якості за європейською системою акредитації EQUIS [10], яка адаптована до різних етапів розвитку у перехідних умовах соціально-економічних перетворень в Україні.

На четвертому етапі використовується методика інструментальної оцінки організаційної культури (п. 5).

На п'ятому етапі використовується методика рейтингової оцінки пріоритетів в управлінні змінами університетської системи освіти (п. 6), що ґрунтується на методології інструментальної оцінки організаційної, корпоративної культури, як невід'ємний компонент культури оцінювання та демократизації освіти [19].

На шостому етапі використовується аналіз подібності та відмінності між моделями розвитку університетської системи освіти: консе-

рвативною, експансивною, гнучкою та синергетичною. Також виконано співставлення систем параметрів вимірювання розвитку університетської освіти, що застосовані у теоретичних моделях, як традиційних при проведенні акредитації та атестації в Україні, так і інноваційних, що запроваджено для оцінки характеру розвитку (п. 7).

Все це зумовило виявлення та обґрунтування поняттєвого апарату дослідження, визначення провідних ідей і методів їх теоретичного обґрунтування, наукового опису фактів, даних, явищ, чинників, умов та процесів, що характеризують педагогічну дійсність та освітньо-культурне середовище, аналіз, узагальнення та синтез, експериментальну перевірку та оцінку відповідності концептуальної моделі сталого розвитку університетської системи освіти реальним організаційно-педагогічним процесам, що мають місце у процесі стрімкого формування регіонального ринку освітніх послуг.

Здобуті наукові результати у своїй сукупності є розв'язанням наукової проблеми – створення теоретичних основ сталого розвитку університетської освіти, її організаційно-педагогічного компонента в системі неперервної професійної освіти при зміні соціально-економічних відносин в Україні, що адекватні процесам глобалізації та регіоналізації у суспільстві.

Результати дослідження можуть бути використані для подальшого вдосконалення навчально-виховного процесу професійної підготовки, індивідуально зорієнтованого формування особистості майбутнього професіонала, фахівця у вищих навчальних закладах, які спрямовані на неухильний розвиток професійної освіти. Рекомендуються для наукового обґрунтування організаційно-педагогічних змін по індивідуалізації професійної підготовки у вищих навчальних закладах, її соціальної та економічної ефективності. Розроблена багаторівнева організаційно-педагогічна модель сталого розвитку інноваційної університетської системи освіти може бути використана в процесі вивчення педагогічних дисциплін по організації змін у вищій школі.